

13. ХРОНІКА

УДК 630 : 061.3

Г.Т. КРИНИЦЬКИЙ, В.В. ДУДОК

НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІСОТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ: РЕТРОСПЕКТИВА ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

24 жовтня цього року не лише академічна спільнота Національного лісотехнічного університету України, а й уся наукова та освітянська громадськість нашої держави має вагомий підстави відзначити знаменну дату – 140-річчя від початку функціонування Крайової школи лісового господарства у Львові – предтечі нашої *alma mater*. Відзначення цієї дати – нагода віддати шану багатьом поколінням лісівників і педагогів, котрі гідно переймали естафету служіння Лісові, на усіх етапах складної вітчизняної історії ціною титанічних зусиль, а іноді – і власного життя, оберігали та примножували ліс – один з найвагоміших національних скарбів, найважливіших компонентів біосфери, без якого неможливе її функціонування, а отже, й саме життя на планеті.

Сто сорок років – час, за який змінювались покоління лісівників, виростали нові й нові покоління дерев. Завдяки жертвовності хранителів лісу, науковому підходу до вирощування та примноження лісових ресурсів України, територія якої впродовж минулого століття стала ареною двох світових воєн, їм вдалося вберегти від деградації. Наслідки колоніальної залежності нашої Батьківщини у лісовій галузі відчутні й досі – лісистість її залишається однією з найнижчих у Європі, порушена внаслідок грабіжницького господарювання вікова, породна структура деревостанів, їхня повнотність. У лісовій галузі ці наслідки особливо тривалі і проявляються передусім у девальвації природних ландшафтів, катастрофічних повенях та вітровалах, ослабленні генофонду деревних порід та в багатьох інших негативних процесах, подоланню яких лісоознавці-учені та практики-лісівники ненастанно приділяють пильну увагу.

Після багатьох років розграбування і виснаження природних ресурсів ми сьогодні отримали шанс виправити помилки минулого, багато з яких без перебільшення можна назвати злочинами проти природи й людини, удосконалити закони у сфері природокористування, забезпечити суворе їх дотримання усіма суб'єктами господарювання, подолати споживацькі підходи до природи і лісових ресурсів зокрема. Упоратись з цими завданнями можна лише озброївшись

багажем найсучасніших наукових знань. Освітнім та науковим центром з підготовки фахівців вищої кваліфікації для лісової галузі у нашій державі є Національний лісотехнічний університет України. Спробуємо коротко розповісти про те, хто започатковував його історію, як відбувалися становлення та розвиток лісівничої освіти і науки у його стінах, якими нам вбачаються його перспективи.

Становлення лісівничої науки і освіти в Галичині, як і в усій Європі, припадає на другу половину XVIII ст. На той час Західна Україна уже відійшла під протекторат Австро-Угорської монархії. Уперше універсал, лісові приписи якого вимагали «довіряти дозір лісу людям, які би зналися на лісовпорядкуванні», було видано у 1782 р.

Осередком науки, розробником концепції лісокористування, освіти центром природоохоронної справи стало Галицьке лісове товариство.

У 1853 р. набув чинності Лісовий статут, згідно з яким до виконання обов'язків лісових господарів було дозволено допускати тільки дипломованих осіб, чию кваліфікацію підтверджувала урядова комісія.

У 1859 р. в Дублянській рільничій академії серед інших навчальних курсів запровадили загальне лісівництво. У 1871 р. розпочалось навчання на приватних лісівничих курсах у Львівській технічній академії. Ці однорічні курси, які фінансувала держава, тривали до липня 1874 р.

Десятого січня 1874 р. на четвертій сесії Галицького сейму послали, як у ті часи називали депутатів, розглянути законодавчі аспекти відкриття Крайової школи лісового господарства у Львові. Всупереч ст. 19 Конституції Австро-Угорської монархії, стосовно Лісової школи було застосовано п'ятий артикул Закону про мову навчання в Галицькій автономії, котрий обмежував сферу вживання української мови на користь польської. У всіх інших питаннях стосовно функціонування школи депутати Галицького сейму дійшли згоди.

24 жовтня 1874 р. у Львові відбулися урочистості з нагоди визначної події – початку діяльності першого лісівничого навчального закладу на теренах Західної України.

У школі було запроваджено кафедральну систему. Набула чинності конкурсна система на заміщення вакантних посад. У 1889 р. кількість викладачів збільшилася до 15 осіб. Серед штатних працівників були професори Г. Стжелецький – її перший директор, С. Дем'яновський, Б. Липинський, Т. Станецький, Б. Блоцький, О. Козіковський, В. Шафер, М. Малачинський, С. Соколовський, М. Янечко, Ш. В'єрдак. Професори С. Дем'яновський, Б. Блоцький та М. Малачинський були випускниками школи, відповідно, 1876, 1877 і 1883 рр.

Наприкінці століття при школі почали працювати два музеї: Ботанічний і Зоологічний. Гербарії, зібрані для експозиції під керівництвом професора Б. Блоцького, відзначаються флористичною різноманітністю. З великою ревністю збирали бібліотеку. До цієї справи долучилися і члени Галицького лісового товариства, бо бібліотека була спільною. У 1890-х рр. у фондах цієї книгозбірні нараховувалося 2278 книг.

19 листопада 1908 р. школі було надано статус вищої і прирівняно у правах до вищих навчальних закладів – «Hohere Forstchranstalt».

У листопаді 1919 р. польська влада постановою Ради Міністрів об'єднала Вищу лісову школу з Технічною та Рільничою академіями, почав функціонувати рільничо-лісовий факультет Львівської політехніки.

Шовіністична адміністрація Львівської політехніки запровадила «Numerus Klausus», тобто обмеження прийому осіб непольської національності до 5%. Упродовж 1919–1939 рр. питома вага українців серед студентської молоді ніколи не перевищувала цього показника. Натомість українська наукова громадськість шляхом самоорганізації намагалася реалізувати право молоді на вищу освіту.

У липні 1921 р. у Львові було створено Український тасмний університет (УТУ) – унікальне явище в історії світової освіти і науки. Організований під егідою Наукового товариства ім. Т. Шевченка за активною участю інших українських інституцій та студентських спілок, він зумів стати університетом європейського типу. Дипломи УТУ визнавали за кордоном.

Восени 1921 р. при університеті було створено тасмну Українську високу технічну школу, у якій діяло чотири факультети. На одному з них – лісовому (з 1923 р. – лісоагрономічному) – функціонувало 27 кафедр, навчання на яких здійснювалося на основі програми Празької політехніки.

Станом на 1933 р. дипломи лісівника у Львівській політехніці отримали 663 особи. На факультеті було 18 кафедр. Одинадцять із них – загальні та лісівничі – у Львові, а решта, сільськогосподарські, – в Дублянах.

У вересні 1933 р. Міністерство релігійних визнань і народної освіти припинило діяльність лісового відділу факультету, а в липні 1934 р. було ліквідовано ще й рільничий відділ. Причиною цього стала, зокрема, активна боротьба української молоді за свої громадянські права, адже відсоток студентів-українців на факультеті був значно вищий

від середнього в Політехніці. Усе ж згодом завдяки апеляціям професорів і громадськості до уряду факультет відновив свою діяльність та функціонував аж до початку Другої світової війни.

Під час німецької окупації було ліквідовано лісовий факультет у Політехніці. Натомість створено лісові фахові курси, діяльність яких тривала до 1944 р.

Після війни Львівський політехнічний інститут поновив свою діяльність. Першого вересня 1944 р. на лісовому факультеті розпочало навчання 134 студенти.

Лісовий факультет було перейменовано на лісогосподарський. На ньому функціонувало сім кафедр: лісівництва (завідувач, член-кореспондент АН України П.С. Погребняк), загальної ботаніки (член-кореспондент АН України О.С. Лазаренко), ентомології і фітопатології (професор В.І. Плотніков), лісоексплуатації (доцент М.М. Горшенін), лісової ботаніки (доцент Ю.Д. Третяк), лісової таксації (доцент М.В. Давидов), лісових культур (доцент М.І. Калужський).

30 вересня 1946 р. на основі сільськогосподарського і лісогосподарського факультетів Львівського політехнічного інституту було організовано Львівський сільськогосподарський інститут із чотирма факультетами: агрономічним, плодоовочевим, механізації сільського господарства і землевпорядкування та лісогосподарським.

Згідно з постановою Кабінету Міністрів УРСР, 15 січня 1945 р. було утворено Львівський лісотехнічний інститут (ЛЛТІ). Річний контингент студентів становив 600 осіб. Його початкова структура була така: лісоінженерний факультет зі спеціальностями: «Механізація лісорозробок», «Лісотранспорт», «Лісоексплуатація»; факультет механічної обробки деревини зі спеціальностями: «Лісопилення», «Меблеве виробництво», «Фанерне виробництво»; інженерно-економічний факультет зі спеціальностями: «Планування у лісосировинних підприємствах», «Планування у деревообробних підприємствах», «Економіка і фінанси».

Головний навчальний корпус інституту розмістився у будинку на вул. Пушкіна, 103 (нині – Генерала Чупринки). Першим директором інституту був призначений кандидат технічних наук, доцент В.І. Гарузов – випускник Ленінградської лісотехнічної академії.

У Львівському лісотехнічному інституті навчання розпочалося 1 жовтня 1945 р. На перший курс було зараховано 187 студентів.

У 1949 р. в ЛЛТІ було створено лісогосподарський факультет. Після організації лісогосподарського факультету загальна чисельність студентів в Інституті у 1949 р. сягнула 844 осіб, а в 1953 р. – 1585. Зріс і випуск молодих спеціалістів: якщо у 1950 р. їх було 97, то у 1953 р. – 189 осіб, тобто удвічі більше. У 1953 р. в інституті працювало вже 120 викладачів.

У 1953 р. директором ЛЛТІ було призначено кандидата біологічних наук, доцента Ю.Д. Третяка (1894-1960) – відомого спеціаліста-лісознавця.

Для ліквідації паралелізму у підготовці кадрів лісового господарства у 1954 р. лісогосподарський факультет Львівського сільськогосподарського інституту та його навчальну базу було передано Львівському лісотехнічному інституту.

У 1959 р. на посаду ректора був призначений кандидат технічних наук, завідувач лабораторії Інституту машинознавства і автоматики АН УРСР А.І. Яцюк, лауреат Державної премії в галузі науки і техніки України (1984 р.).

Головним критерієм удосконалення структури інституту була спеціалізація з урахуванням основних тенденцій розвитку лісового господарства, лісової та деревообробної промисловості. На початку 1980-х років в ЛЛТІ нараховувалося вже шість факультетів, 28 кафедр, 38 лабораторій, 19 навчальних кабінетів.

У 1969 р. на трьох відділеннях Інституту – денному, вечірньому і заочному – навчалось 5050 студентів, у 1979 р. – 6316; випуск спеціалістів, відповідно, становив 684 і 1033 осіб.

В Інституті приділяли належну увагу виданню навчальної та навчально-методичної літератури. З'явилася низка підручників і навчальних посібників, підготовлених викладачами ЛЛТІ, які здобули визнання в Україні і за її межами. Зокрема, варто відзначити підручники «Лісівництво» М.М. Горшеніна і А.Й. Швиденка (1977) та «Лісова фітопатологія» С.В. Шевченка (1978). Останній у 1986 р. був перевиданий у співавторстві із завідувачем кафедри лісових культур Української сільськогосподарської академії А.В. Цилюриком. У 1988 р. його авторам було присуджено Державну премію УРСР у галузі науки і техніки.

Вийшли друком навчальні посібники М. І. Калініна «Коренева системи дерев і підвищення продуктивності лісу» (1975) та «Лісові меліорації в умовах ерозійного рельєфу» (1982); М.М. Горшеніна, Н.А. Диченкова, А.Й. Швиденка «Лісова пірологія» (1981); Г.О. Харитонова «Лісомеліорація водних угідь» (1976); Ю.Ф. Осипенка і В.П. Рябчука: «Лісове товарознавство» (1979) та «Підсочка дерев листяних порід» (1981). Професор М.О. Гайдар у 1972 р. видав, а в 1982 р. перевидав навчальний посібник для студентів лісотехнічних спеціальностей «Проектування лісовозних автомобільних доріг». У 1985 р. вийшов друком посібник «Виробництво пиломатеріалів і заготовок» Т.А. Носовського, Р.І. Мацюка, О.А. Береніса, Ю.М. Бенька і К.С. Худіна.

Були видані наукові праці професора Ю.Ю. Туниці «Економіка використання лісосічних відходів» (1970), І.І. Грунянського, Ю.Ю. Туниці «Економіка комплексних лісових підприємств» (1972), Ю.Ю. Туниці «Економічні проблеми комплексного використання і охорони лісових ресурсів» (1976) та «Еколого-економічна ефективність природокористування» (1980), Е.Я. Оксанича і Б.І. Соловія «Оперативно-виробниче планування в меблевому виробництві» (1982) і багато інших публікацій, які здобули широке визнання.

Поступово інститут ставав важливим центром не лише підготовки фахівців для лісової індустрії

України, а й основним осередком їх перепідготовки. Упродовж 1970-1980 рр. курси підвищення кваліфікації пройшли 4281 особа. У 1988 р. курси було реорганізовано у факультет підвищення кваліфікації керівних працівників і спеціалістів деревообробної промисловості України.

У 1982 р. на посаду ректора Інституту був призначений В.П. Кучерявий, випускник лісогосподарського факультету. У навчальному процесі активно використовували створені з ініціативи В.П. Кучерявого лісоекологічні стаціонари в Моршині та Східниці, державний заповідник «Розточчя», деревообробне підприємство навчально-дослідницького лісокомбінату у смт Івано-Франкове. Було проведено велику роботу з упорядкування та реконструкції будівель інституту.

З огляду на виняткову важливість підготовки фахівців з основ програмування та комп'ютерної техніки, у 1986 р. створили кафедру обчислювальної техніки і моделювання технологічних процесів.

У 1988 р. Львівському лісотехнічному інституту було присвоєно ім'я видатного українського лісівника Петра Степановича Погребняка – академіка, засновника типологічної школи.

Добру славу Львівського лісотехнічного інституту примножували його випускники. Серед них – відомі вчені, організатори виробництва, керівники міністерств, зокрема міністр лісової та деревообробної промисловості України І.І. Грунянський, заступник Міністерства України П.П. Дурдинець, заступник міністра лісової, целюлозно-паперової та деревообробної промисловості СРСР В.М. Венцлавський, заступники міністра лісового господарства України Г.І. Бабич та Г.І. Конончук, генеральний директор виробничого об'єднання «Прикарпатліс» В.Ф. Верес, начальник Львівського обласного управління лісового господарства та лісозаготівель К.Т. Гафтанюк, генеральний директор виробничого об'єднання «Львівліс» О.І. Фурдичко, директор Кавказької філії інституту «Гідролісгосп» В.Я. Хлуд, завідувач відділу лісобіологічних проблем Півночі Комі філії АН СРСР, професор Г.М. Козубов, начальник управління лісового господарства Тернопільської області Н.П. Зубанюк, завідувач кафедри транспорту лісу Воронезького лісотехнічного інституту М.І. Винник, завідувач відділу Івано-Франківського ПКТИ В.Г. Прокопчук, професор Варшавської вищої сільськогосподарської академії М. Ботвін та інші.

У березні 1993 р. Львівський лісотехнічний інститут очолив доктор економічних наук, професор Львівського національного університету ім. Івана Франка Юрій Юрійович Туниця. Він багато років працював у ЛЛТІ, зокрема на посадах завідувача кафедри та проєктора. Саме Ю.Ю. Туниця обґрунтував концепцію щодо зміни статусу і назви закладу. Ініціатива ректора була підтримана на конференції трудового колективу. Після цього розпочалася активна цілеспрямована робота для реалізації цієї концепції.

Інститут успішно пройшов акредитацію та 17 червня 1993 р. одержав державну ліцензію на освітню діяльність за четвертим освітньо-кваліфікаційним рівнем.

Постановою Кабінету Міністрів України № 646 від 13 серпня 1993 р. на базі Львівського лісотехнічного інституту ім. Петра Погребняка було створено Український державний лісотехнічний університет (УкрДЛТУ).

Університет один із перших серед вищих навчальних закладів України запровадив ступеневу систему підготовки фахівців, модульно-рейтингову технологію навчання, нові інформаційні технології на базі сучасної комп'ютерної техніки й інформаційних мереж, розробив державні стандарти освіти лісотехнічного профілю.

На базі університету було створено також робочі групи з розроблення державних стандартів освітньо-кваліфікаційного рівня «спеціаліст» за спеціальностями «Лісове господарство», «Садово-паркове господарство», «Лісоінженерна справа» і «Технологія деревообробки».

У 1997 р. було створено навчальний комплекс «Лісотехнічна освіта», до складу якого увійшли навчальні заклади I-II рівнів акредитації лісотехнічного профілю з різних регіонів України.

16 травня 2005 р., з огляду на вагомий внесок у розвиток вищої освіти та науки України, а також на міжнародне визнання результатів діяльності, Указом Президента України Українському державному лісотехнічному університетові надано статус Національного і перейменовано у Національний лісотехнічний університет України.

Державний вищий навчальний заклад «Національний лісотехнічний університет України» (НЛТУ України) – єдиний в Україні навчально-науковий заклад лісотехнічного профілю IV рівня акредитації.

Університет готує фахівців з усіх спеціальностей лісового сектору економіки України та проводить фундаментальні і прикладні наукові дослідження з актуальних галузевих та комплексних міжгалузевих проблем соціо-еколого-економічного розвитку України. Визначальною ознакою університету на рубежі тисячоліть є екологічне спрямування його освітньої та наукової діяльності трансформоване у гаслі – «Ad naturam vivere discimus» – «Вчимося жити в гармонії з природою».

Сьогодні в НЛТУ України навчається близько 7000 студентів. На 33 кафедрах працюють 427 висококваліфікованих викладачів та наукових працівників, 52 доктори наук, професори, 240 кандидатів наук, доцентів. Серед них – академік НАН України, заслужені діячі науки і техніки України, заслужені працівники освіти України, лауреати Державних премій України та міжнародної премії IUFRO – Міжнародної спілки лісових дослідницьких організацій. Почесними докторами університету є всесвітньо відомі вчені і політики: Гельмут Коль, Ганс Ессманн, Рольф Бйоне, Ріхард Бруннер, Гансюрген Досс, Дітер Блюменвітц (ФРН), Леонід Рудницький, Юрій Солтис (США), Ноель Луст (Бельгія), Давіде Петтенелла (Італія), Маріан Веселовські (Республіка Польща) Шейх Абдуль-Азіз бін Аї Аль-Нуаймі (Об'єднані Арабські Емірати), Володимир Литвин, Леонід Каденюк (Україна).

У структурі університету функціонують: Навчально-наукові інститути – лісового і садово-паркового господарства, інженерної механіки, автоматизації та комп'ютерно-інтегрованих технологій, деревооброблювальних технологій і дизайну; екологічної економіки і менеджменту; Центр доуніверситетської та післядипломної освіти; науково-дослідна частина, у складі якої 25 кафедральних, дві галузеві та одна міжгалузева науково-дослідні лабораторії; науково-технічна бібліотека; Мала лісова академія; два коледжі; природничо-технічний ліцей; Ботанічний сад загальнодержавного значення; Страдцівський навчально-виробничий лісокомбінат; Хустський навчально-консультаційний центр; оздоровчо-спортивний табір «Лісотехнік» у с. Рибаківка на березі Чорного моря та інші підрозділи.

Міністерством освіти і науки України університет визначений базовим ВНЗ з розроблення галузевих стандартів вищої освіти для підготовки фахівців лісотехнічного профілю. В університеті діють три науково-методичні комісії з вищої освіти МОН України і робочі групи з розроблення галузевих стандартів вищої освіти нового покоління з напрямів: «Лісове і садово-паркове господарство», «Лісозаготівля» та «Деревооброблювальні технології». Крім традиційних для лісотехнічного профілю спеціальностей, в університеті ведеться також підготовка фахівців за напрямками: мистецтво, архітектура, екологія, автоматизація та комп'ютерно-інтегровані технології, комп'ютерні науки. Такий діапазон фахової підготовки відповідає структурі університетів Європи та вимогам Болонського процесу.

Вагомий прорив у європейській освітній простір здійснено університетом завдяки виконанню впродовж 1996-2002 рр. спільного європейського проекту в рамках освітньої програми Європейської Комісії ЄС TEMPUS-TACIS «Environmental and Natural Resource Economics» обсягом фінансування 1,5 млн доларів США. Разом з НЛТУ України виконавцями проекту були провідні західноєвропейські університети: Альберт-Людвігс університет Фрайбурга (Німеччина), Королівський університет Гента (Бельгія) і університет Падуї (Італія). У результаті виконання цього проекту вперше на теренах континентальної Європи з 1998 р. в університеті розпочато підготовку магістрів з економіки довкілля (економістів-екологів) для різних галузей економіки України та рівнів управління.

Починаючи з 1993 р., в університеті проводять комплексні дослідження зі створення Екологічної Конституції Землі (ЕКЗ) – глобального економіко-правового акта екологічної безпеки планети та сталого розвитку. На основі цих досліджень обгрунтовано ідею створення ЕКЗ, яку офіційно виголошували від імені України в ООН Президенти України у (1997, 2000, 2008, 2009, 2011 роках), а також Міністри закордонних справ і екології та природних ресурсів у 2007 та 2012 роках.

Університет своїми науковими здобутками значною мірою формує лісову політику України, впливає на розвиток лісопромислової та деревообробної галузей економіки. Вчені університету плідно

працюють у напрямках збільшення лісистості території країни, заліснення ураженої радіацією зони відчуження Чорнобильської АЕС, реформування лісового господарства на принципах сталого розвитку, збереження, охорони і раціонального використання лісів України.

Університет має інноваційні напрацювання у сфері біотехнологій, нанотехнологій, нетрадиційних джерел енергії, нових охороноздатних композиційних матеріалів на основі деревини, великогабаритних абразивних інструментів для калібрування-шліфування деревини та деревинних матеріалів, апаратури для неруйнівного контролю якості промислових виробів, управління екосистемами заповідних територій на основі сучасних інформаційних технологій.

Зокрема, уперше в історії вивчення біорозмаїття лісів України у Світовий банк генів GenBank (NCBI, Вашингтон, США) лабораторією молекулярно-генетичних маркерів деревних рослин подано і зареєстровано клони ДНК різних генотипів високопродуктивної сосни звичайної (*Pinus sylvestris* L.).

В університеті успішно проводять фундаментальні дослідження з синтезу і кристалохімії металоорганічних комплексів за участю елементоорганічних лігандів. На нанорівні модифіковано полімерні матеріали природного і синтетичного походження шляхом закріплення функціонально специфічних комплексних активних центрів. Отримані нові комплекси зареєстровані університетом у Міжнародному банку комплексних сполук (Кембрідж, Англія).

Успішно функціонують аспірантура з восьми і докторантура – з п'яти наукових спеціальностей; діють чотири спеціалізовані вчені ради із захисту докторських та кандидатських дисертацій з п'яти спеціальностей.

НЛТУ України здійснює широке та ефективне міжнародне співробітництво через членство у Міжнародній спілці лісових дослідницьких організацій (IUFRO), Європейському лісовому інституті (EFI), Академічній асоціації європейської лісової освіти (SILVA Network), Міжнародній асоціації студентів лісових факультетів (IFSA), Європейській кооперації в галузі наукових і технічних досліджень (COST), Програми Балтійського університету (BUP), Міжна-

родному інституті-асоціації регіональних екологічних проблем (IIAREP). Робота у цих авторитетних міжнародних інституціях сприяє обміну досвідом і розвитку зв'язків з науковцями 32 країн світу. Найбільш тісну співпрацю налагоджено з університетами Австрії, Бельгії, Великобританії, Італії, Німеччини, Польщі, Росії, Словаччини, США, Чехії, Швейцарії, Швеції, Японії.

Науково-освітня спільнота НЛТУ України, базуючись на відомих світових університетських моделях освіти – французькій, що має національний підхід, німецькій (гумбольтівській), яка поєднує навчання з дослідженнями, американській – ринково спрямованій і англійській, що розвиває індивідуальні якості кожного студента, опираючись на засадничі принципи людства XXI століття – мир, охорону довкілля і сталий розвиток, готує фахівців з принципово новим еколого-економічним мисленням, здатних сприяти становленню екологічно свідомого громадянського суспільства, спроможного сформувати екологічно безпечну «зелену» економіку та реалізувати вимоги сталого розвитку.

Сьогодні перед педагогічним колективом нашого закладу стоїть нелегке завдання: виховати фахівця, здатного ненастанно піклуватися про екологічне забезпечення планети, чинити спротив антиекологічній діяльності, спроможного стимулювати формування екологічної економіки, берегти біорізноманіття і саме життя на Землі, забезпечувати сталий розвиток людства. Завдання ці не з легких. Але на обраному шляху почувалося впевнено, бо ми – спадкоємці тих, хто в різні історичні епохи самовіддано покладав на вітвар лісівничої науки знання та працю, або й власне життя.

Ми свідомі того, що лише на невеликий історичний проміжок часу перейняли естафету служіння Лісові і повинні гідно передати її нащадкам.

G. T. Krynytskyy, V. V. Dudok

**UKRAINIAN NATIONAL FORESTRY
UNIVERSITY: RETROSPECTIVE
AND DEVELOPMENT PROSPECTS**